

Arrest

nr. 221 125 van 14 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2019 om 13.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOTTELIER die verschijnt voor de verzoeker en van advocaat L. NIKKELS die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 augustus 2011 België binnen en verzoekt op dezelfde dag om internationale bescherming. Op 25 januari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Op 23 maart 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Bij arrest nr. 217 114 van 20 februari 2019 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de intrekking van de vluchtelingenstatus en wordt de subsidiaire beschermingsstatus de verzoeker geweigerd.

1.3. Op 29 maart 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 6 mei 2019 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn/haar arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten betekend via aangetekend schrijven (bijlage 13octies dd. 29/03/2019).

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

10° Betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is.

Betrokkene diende een verzoek tot internationale bescherming in op 16/08/2011. Op 25/01/2013 erkende het CGVS betrokkene als vluchteling. Betrokkene nam kennis van de beslissing. Op basis van deze erkenning werd betrokkene in het bezit gesteld van een B-kaart.

Op 13/03/2015 reisde betrokkene echter terug naar Afghanistan om er te huwen. Het CGVS opende daarom opnieuw een onderzoek naar het verzoek tot internationale bescherming, het oordeelde dat de terugkeer de geloofwaardigheid van betrokkene vrees op flagrante wijze ondermijnde en dat de terugkeer naar het land van herkomst erop wijst dat betrokkene de asielinstanties heeft misleid, wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het risico op vervolging. Het concludeerde dat hij op basis van zijn verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b, van de wet van 15 december 1980 aannemelijk maakte. Op 26/03/2018 trok het CGVS de vluchtelingenstatus in, betrokkene nam kennis van de beslissing en diende hiertegen een beroep in bij de RVV. Op 22/02/2019 verwierp de RVV echter dit beroep. Betrokkene had blijkbaar toch geen nood aan internationale bescherming van de Belgische overheid en kwam met andere doeleinden naar België (het verkrijgen van een verblijfsrecht tout court). Nadat de vluchtelingenstatus van betrokkene werd ingetrokken, trok DVZ op haar beurt het recht op verblijf van betrokkene in (bijlage 13) octies op datum van 29/03/2019) en gaf tevens een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht dat hij hier goed geïntegreerd is na een verblijf van 7.5 jaar. Hij leerde immers Nederlands en heeft hier werk. Betrokkene ontwikkelde met andere woorden en privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien ontstond dit privéleven tijdens een periode van legaal verblijf. Toch kunnen we ons vragen stellen bij het rechtmatige karakter van dit verblijf aangezien het verkregen werd op basis van valse voorwendsels. Onder het motto 'fraus omnia corrumpit' kan men stellen dat het verblijfsrecht van betrokkene aldus een bedenkelijk karakter had. In ieder geval weegt het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en het misbruik van procedures op tegen het belang van betrokkene om zijn privéleven in België verder te zetten. Deze beslissing, hoewel zij mogelijk een inmenging van overheidswege in het privéleven van betrokkene impliceert, betekent toch geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM wat het privéleven betreft. Bovendien spreekt betrokkene nog de taal van het land van herkomst en bracht hij er het grootste deel van zijn leven door. Mogelijk heeft hij daar ook nog kennissen/vrienden/familie wonen, zijn vrouw bijvoorbeeld waarmee hij beweert een problematische relatie te hebben, maar die hij wel heeft geholpen in haar (mislukte) poging om naar België te komen. Betrokkene zal dus waarschijnlijk snel in staat zijn om in Afghanistan opnieuw een privéleven op te bouwen.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding door PZ RIHO op 06/05/2019 dat hij in België wenst te blijven omdat hij problemen heeft met de Taliban. De Taliban zou hem zoeken en hij vreest voor zijn leven. Zoals hoger reeds aangehaald, onderzocht het CGVS deze vrees voor vervolging en oordeelde het CGVS dat betrokkene's verhaal niet geloofwaardig is, omdat hij zelf terugreisde naar Afghanistan. Betrokkene brengt geen nieuwe elementen aan die een nieuw onderzoek door het CGVS zouden rechtvaardigen.

Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit-to-fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat hij geen partner of kinderen heeft in België. Gezien de afwezigheid van een familiaal leven in België, is er met betrekking tot dit aspect geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten betekend via aangetekend schrijven (bijlage 13octies dd. 29/03/2019).

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

10° Betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is.

Betrokkene diende een verzoek tot internationale bescherming in op 16/08/2011. Op 25/01/2013 erkende het CGVS betrokkene als vluchteling. Betrokkene nam kennis van de beslissing. Op basis van deze erkenning werd betrokkene in het bezit gesteld van een B-kaart.

Op 13/03/2015 reisde betrokkene echter terug naar Afghanistan om er te huwen. Het CGVS opende daarom opnieuw een onderzoek naar het verzoek tot internationale bescherming, het oordeelde dat de terugkeer de geloofwaardigheid van betrokkene vrees op flagrante wijze ondermijnde en dat de terugkeer naar dat land van herkomst erop wijst dat betrokkene de asielinstanties heeft misleid, wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het risico op vervolging. Het concludeerde dat hij op basis van zijn verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b, van de wet van 15 december 1980 aannemelijk maakte. Op 26/03/2018 trok het CGVS de vluchtelingenstatus in, betrokkene nam kennis van de beslissing en diende hiertegen een beroep in bij de RVV. Op 22/02/2019 verwierp de RVV echter dit beroep. Betrokkene had blijkbaar toch geen nood aan internationale bescherming van de Belgische overheid en kwam met andere doeleinden naar België (het verkrijgen van een verblijfsrecht tout court).

Nadat de vluchtelingenstatus van betrokkene werd ingetrokken, trok DVZ op haar beurt het recht op verblijf van betrokkene in (bijlage 13octies op datum van 29/03/2019) en gaf tevens een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht dat hij hier goed geïntegreerd is na een verblijf van 7.5 jaar. Hij leerde immers Nederlands en heeft hier werk. Betrokkene ontwikkelde met andere woorden en privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien ontstond dit privéleven tijdens een periode van legaal verblijf. Toch kunnen we ons vragen stellen bij het rechtmatige karakter van dit verblijf aangezien het verkregen werd op basis van valse voorwendsels. Onder het motto 'fraus omnia corrumpit' kan men stellen dat het verblijfsrecht van betrokkene aldus een bedenkelijk karakter had. In ieder geval weegt het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en het misbruik van procedures op tegen het belang van betrokkene om zijn privéleven in België verder te zetten. Deze beslissing, hoewel zij mogelijk een inmenging van overheidswege in het privéleven van betrokkene impliceert, betekent toch geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM wat het privéleven betreft. Bovendien spreekt betrokkene nog de taal van het land van herkomst en bracht hij er het grootste deel van zijn leven door. Mogelijk heeft hij daar ook nog kennissen/vrienden/familie wonen, zijn vrouw bijvoorbeeld waarmee hij beweert een problematische relatie te hebben, maar die hij wel heeft geholpen in haar (mislukte) poging om naar België te komen. Betrokkene zal dus waarschijnlijk snel in staat zijn om in Afghanistan opnieuw een privéleven op te bouwen.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding door PZ RIHO op 06/05/2019 dat hij in België wenst te blijven omdat hij problemen heeft met de Taliban. De Taliban zou hem zoeken en hij vreest voor zijn leven. Zoals hoger reeds aangehaald, onderzocht het CGVS deze vrees voor vervolging en oordeelde het CGVS dat betrokkene's verhaal niet geloofwaardig is, omdat hij zelf terugreisde naar Afghanistan. Betrokkene brengt geen nieuwe elementen aan die een nieuw onderzoek door het CGVS zouden rechtvaardigen.

Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat hij geen partner of kinderen heeft in België. Gezien de afwezigheid van een familiaal leven in België, is er met betrekking tot dit aspect geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Vasthouding
(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat betreft de termijn

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 6 mei 2019 aan de verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikte hij met ingang van 7 mei 2019 en in toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* vijf dagen (tweede verwijderingsmaatregel) om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Bijgevolg is de onderhavige vordering tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.2. Over het voorwerp

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 1, 62 en 74/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1.2 Doordat ingevolge de bestreden beslissing verzoeker zonder termijn voor vrijwillig vertrek het grondgebied dient te verlaten, te dien einde van zijn vrijheid beroofd is, en het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens als volgt is gemotiveerd :

“(…)”

De bestreden beslissing dd. 06.05.19 die geen termijn voor vrijwillig vertrek toestaat wordt aldus gemotiveerd vanuit een “risico op onderduiken”.

Terwijl

1.3 Artikel 1 §1, 11° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat onder “risico tot onderduiken” wordt begrepen :
“(…)”.

Artikel 1 §2 van dezelfde wet bepaalt verder :
“(…)” (eigen onderlijning).

De verschillende criteria worden vervolgens opgesomd in de wet.

De Europese terugkeerrichtlijn 2008/115/EG preciseert dat er redenen dienen te bestaan om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt zich zal “onttrekken aan het toezicht” (zie artikel 3, lid 7).

1.4 In hoofde van verzoeker bestaat er geen actueel en reëel risico tot onderduiken.

Dit blijkt uit de volgende elementen :

☐ Verzoeker verbleef ononderbroken in de door hem gehuurde woning gelegen aan het adres te 8870 IZEGEM, Wijngaardstraat 19 bus 9.

Op het moment van zijn arrestatie op 06.05.19 bevond hij zich eveneens op dit adres.

Betreffend adres is verzoekers woonplaats die gekend is bij alle overheidsdiensten, met inbegrip van verweerster en de gemeente (zie ook RvV nr. 219 060 dd. 29.03.19, gekend adres bij het bestuur → geen risico onderduiken → schorsing UDN).

☐ Verzoeker is tewerkgesteld bij de firma LIBECO te MEULEBEKE ononderbroken sinds meer dan 4 jaar en sinds 3 jaar met een contract van onbepaalde duur (stuk 3).

Ook op 06.05.19 -dag van zijn arrestatie- werd verzoeker verwacht op zijn werk. Vermits zijn verblijfskaart B (geldig tot 21.08.12) niet ingetrokken was, was de tewerkstelling nog niet beëindigd.

☐ Op 06.04.19 bood verzoeker zich nog aan bij de Stad Izegem naar aanleiding van een toelating verleend door Stad Izegem tot inname van parking voor levering van meubelen (stuk 5).

☐ Verzoeker betaalt stipt de huur voor zijn huurwoning en betaalt stipt zijn lening af aan de bank, die hij aanging voor de aankoop van een wagen (stuk 12).

Reeds uit deze elementen blijkt afdoende dat verzoeker niet onderdook en evenmin het voornemen had om onder te duiken. Verzoeker had/heeft geen bedoelingen om zich aan het toezicht te onttrekken.

Het “risico tot onderduiken” is niet actueel noch reëel, zoals nochtans wettelijk vereist.

Verwerende partij heeft onzorgvuldig gehandeld door onvoldoende individueel onderzoek te voeren naar de situatie van verzoeker (zie ook hierna).

1.5 Verzoeker heeft niet duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregelen wil houden zoals verwerende partij in de bestreden beslissing aangeeft (zie bestreden beslissing aangehaald punt 4°).

Er was verzoeker een aangetekende brief toegestuurd uitgaande van de Dienst Vreemde-lingenzaken “beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten” (bijlage 13octies) gedateerd 29.03.19 met drie bladzijden doorlopende tekst, zonder vermelding van een welbepaalde specifieke datum om het land verlaten.

De draagwijdte van dit document was voor verzoeker, die reeds meer dan 7,5 jaar in België verblijft én die nog steeds in het bezit was/is van zijn B-kaart geldig tot 21.08.23, niet duidelijk.

Overeenkomstig de Omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (B.S. 16 juni 2011), is de gemeente nochtans verplicht om de betrokkene op te roepen en te informeren :

“II. Opvolging van de beslissing tot verwijdering genomen door de Minister of zijn gemachtigde en rechtstreeks betekend aan de onderdaan van een derde land.

Als de kennisgeving van de beslissing tot verwijdering gebeurt per aangetekende brief op de gekozen woonplaats van de onderdaan van een derde land of per fax als hij woonplaats gekozen heeft bij zijn advocaat, brengt de Dienst Vreemdelingenzaken de Burgemeester of zijn gemachtigde van zijn effectieve verblijfplaats hiervan op de hoogte. Er wordt gevraagd aan de Burgemeester of zijn gemachtigde om de onderdaan van een derde land op te roepen om hem te informeren zoals uitgelegd in punt I.” (eigen onderlijning)

Verzoeker ontving voor zijn arrestatie op 06.05.19 geen enkel bericht noch oproeping van de gemeente noch werd zijn verblijfskaart ingetrokken. Zelfs toen verzoeker zich op 06.04.19 aanbood bij de gemeente m.b.t. zijn vergunning openbaar domein (stuk 5), werd hem niets gezegd.

De gemeente verklaart hieromtrent louter dat verzoeker zich niet meer heeft aangemeld... (stuk 4).

Het is niet duidelijk of verwerende partij met de gemeente heeft gecommuniceerd omtrent de verblijfssituatie van verzoeker.

Het was dan ook voor verzoeker geheel onverwacht dat de politiediensten verzoeker in op 06.05.19 in zijn woning hebben gearresteerd en overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas in het vooruitzicht van repatriëring.

Vermits verzoeker geen kennis had van de draagwijdte van de hem toegestuurde brief dd. 29.03.19, hem helemaal geen uitleg werd verschaft door de gemeente en evenmin zijn verblijfskaart werd ingetrokken, kan geenszins worden gesteld dat verzoeker zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Dergelijke motivering is duidelijk gebrekkig.

Het bestaan van een risico op onderduiken veronderstelt dat de betrokkene daadwerkelijk op de hoogte is van de jegens hem genomen maatregel en de draagwijdte ervan en dat hij poogt om zich hieraan te onttrekken. Het hogervermelde toont het tegendeel aan.

1.6 Voorts blijkt niet uit verzoekers dossier dat hij voor “andere doeleinden” naar België is gekomen dan waarvoor hij een verzoek heeft ingediend (zie bestreden beslissing aangehaald punt 10°).

Bij arrest dd. 20.02.19 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat het CGVS terecht oordeelde dat verzoeker na de toekenning van zijn vluchtelingenstatus, in 2015 terugkeerde naar Afghanistan.

Verzoeker wijst erop dat het CGVS in 2011 in het kader van zijn asielaanvraag een zeer grondig onderzoek heeft gevoerd, hetgeen heeft geleid tot de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker blijft erbij dat hij niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst (hij probeerde nog zijn vluchtelingenpaspoort op te vragen maar dit bleek inmiddels vernietigd door de dienst waar hij het diende af te geven).

Hoe dan ook, uit een beweerde terugkeer 3,5 jaar na datum asielaanvraag, kan niet zomaar worden besloten dat verzoeker in het jaar 2011 “voor andere doeleinden” naar België is gereisd. Er kan immers ook sprake zijn van een wijziging van omstandigheden.

Verwerende partij gaat in de bestreden beslissing verder dan wat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 20.02.19 heeft gesteld door te vermelden dat het verblijf van verzoeker gewoonweg verkregen werd op basis van valse voorwendsels en door gewag te maken van misbruik van procedure (!).

Dergelijk voorgehouden misbruik is niet aangetoond.

De vluchtelingenstatus werd in eerste instantie ingetrokken wegens de beweerde terugkeer. Slechts bijkomend had de Raad in haar arrest gesteld m.b.t. een tegenstrijdige verklaring van verzoeker

afgelegd op 31.01.18 t.o.v. een verklaring afgelegd in 2011, dat dit "lijkt" op een frauduleuze verklaring (zie blz. 10 arrest).

Volkomen ten onrechte maakt verwerende partij thans gewag van misbruik van procedure.

1.7 Gelet op het bovenstaande kan er geen sprake zijn van een risico op onderduiken.

Ten onrechte werd geen termijn toegestaan voor vrijwillig vertrek en de bestreden beslissing schendt dan ook hogervermelde bepalingen deze geen termijn toekent wegens risico op onderduiken.

Verwerende partij heeft kennelijk onredelijk gehandeld door geen termijn van vrijwillig vertrek toe te kennen aan verzoeker.

De opgelegde dwangmaatregel komt volstrekt disproportioneel voor.

De Europese terugkeerrichtlijn voorziet dat een termijn van vrijwillig vertrek kan worden verlengd met een passende periode rekening houdende met de specifieke omstandigheden zoals de ontwikkelde sociale banden (zie art. 7, 2).

De verblijfswet voorziet bovendien in mindere dwingende -preventieve- maatregelen om een risico tot onderduiken te voorkomen (art. 110 quaterdecies verblijfsbesluit zoals financiële waarborg, aanmeldingsplicht en overlegging kopie identiteitsdocumenten).

Ten onrechte werd geen rekening gehouden met het zeer lange verblijf van verzoeker in België, zijn ontwikkelde sociale banden (o.m. zijn langdurige tewerkstelling).

Verzoeker heeft niet de kans gehad om zijn vertrek te organiseren (o.a. beëindiging huurcontract, verkoop auto, regeling met bank nopens lening, regeling met werkgever) of om een verlenging aan te vragen van het bevel om het grondgebied te verlaten dan wel om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen.

1.8 Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de individuele en concrete omstandigheden die de situatie van verzoeker kenmerken op het ogenblik van het treffen van de bestreden bijlage 13septies. Evenmin bevat ze een afweging waaruit blijkt dat het risico op onderduiken van verzoeker actueel en reëel is.

De bestreden beslissing getuigt eerder van een automatische aanname dat het niet eerder gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten verstuurd per aangetekend schrijven gelijk staat aan een risico op onderduiken (zie RvV nr. 219 060 van 27 maart 2019).

Dergelijke "automatische aanname" is niet wettelijk, mede gelet op de Europese terugkeer-richtlijn waarbij overwogen werd dat elk geval individueel beoordeeld moet worden en met inachtnaam van het proportionaliteitsbeginsel. De wettelijke criteria moeten worden meegewogen in de algemene beoordeling van een individueel geval maar kunnen niet als enige grondslag dienen voor een automatische vaststelling van het risico op onderduiken.

1.9 Uit het bovenstaande blijkt dat waar de bestreden beslissing gemotiveerd wordt vanuit "een risico tot onderduiken" de motiveringsplicht geschonden is.

Verwerende partij heeft tevens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Immers verplicht het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit het bovenstaande blijkt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker.

1.10 De bestreden beslissing schendt artikel 3 EVRM alwaar de beslissing tot gevolg zal hebben dat verzoeker zal worden teruggestuurd naar een land waar een gewapend conflict heerst.

Artikel 3 van het EVRM houdt een absoluut verbod in op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of straf. Zodoende mag er bij een terugkeer naar het land van herkomst geen reëel risico bestaan op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM (non-refoulement).

De Dienst Vreemdelingenzaken is verplicht om artikel 3 EVRM te toetsen wanneer een uitwijzingsbevel wordt genomen. De Dienst Vreemdelingenzaken mag geen uitwijzingsbevel nemen wanneer blijkt dat de uitvoering van het bevel strijdig is met artikel 3 EVRM (zie R.v.St. n° 239.259 van 28.09.17).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij artikel 3 EVRM in een bepaalde mate heeft getoetst doch deze toetsing gebeurde niet afdoende en niet met inachtnaam van het zorgvuldigheidsbeginsel vermits de toetsing louter werd doorgevoerd voor wat betreft de gezondheid van verzoeker.

Gezien verzoeker afkomstig is uit Afghanistan, provincie NANGHARHAR, zou een uitvoering van de bestreden beslissing betekenen dat verzoeker zou worden teruggestuurd naar conflictgebied.

Temeer gelet op het evoluerend karakter van het gewapend conflict in Afghanistan, diende verwerende partij de uitwijzing op dit vlak eveneens te toetsen aan artikel 3 EVRM, rekening houdende met de actuele situatie in het land van herkomst. Een verwijzing naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20.02.19 (zie hoger), waarbij de zaak in beraad werd genomen ter zitting van 19.12.18, is onvoldoende.

Alwaar EASO de verschillende provincies indeelt in 3 categorieën inzake geweld, wordt de provincie NANGHARHAR ingedeeld in de ergste categorie (stuk 7).

Uit actuele informatie blijkt dat het geweld n.a.v. het gewapend conflict is toegenomen in het algemeen in Afghanistan en ook in NANGHARHAR (stuk 8).

Er zijn recente vele berichten over bomaanslagen (ook met magnetische bommen) in JALALABAD waarbij burgers gewond of gedood werden (stuk 10).

Bovendien vreest verzoeker specifiek ook voor foltering en onmenselijke behandeling ingeval van terugkeer gelet op zijn lange verblijf in West-Europa en hiermee gepaard gaande “verwestering”. De Verenigde Naties bevestigen dat “verwesterde individuen” ingeval van terugkeer naar Afghanistan specifiek een doelwit zijn van geweld en aanslagen (stuk 6).

Verwerende partij heeft onvoldoende een individuele inschatting van de risico's bij terugkeer van verzoeker gemaakt.

Gelet op de actuele situatie in het land van herkomst en het profiel van verzoeker, brengt de bestreden beslissing onmiskenbaar een schending van artikel 3 EVRM met zich mee.

1.11 De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM, nu verzoeker reeds meer dan 7,5 jaar in België woont en er bijzonder goed geïntegreerd is. Hij is tewerkgesteld bij de firma LIBECO met een vast contract en heeft een ruime vrienden- en kennissenkring opgebouwd in België.

Elke overheid is in het kader van de zorgvuldigheidsplicht gehouden een beslissing te nemen, rekening houdende met het geheel van de voorhanden zijnde elementen, zeker als deze van die aard zijn zich op de bescherming van een fundamenteel recht te kunnen beroepen, nl. het recht op een privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij erkent in de bestreden beslissing dat verzoeker een privé-leven heeft ontwikkeld in België in de zin van artikel 8 EVRM.

Het gaat in casu niet om een eerste toelating tot verblijf maar wel om een bevel na een beslissing tot beëindiging van verblijf waardoor verwerende partij bijzonder weloverwogen en met inachtnaam van het zorgvuldigheidsbeginsel dient te handelen bij het nemen van een beslissing houdende een bevel met terugleiding die een schending van artikel 8 EVRM tot gevolg zou hebben.

Het staat vast dat verwerende partij niet op dergelijke wijze heeft gehandeld.

Immers, ten onrechte stelt verwerende partij: "Betrokkene zal dus waarschijnlijk snel in staat zijn om in Afghanistan opnieuw een privé-leven op te bouwen".

Verwerende partij hield helemaal geen rekening met de volgende elementen:

- verzoekers ouders zijn overleden;*
- verzoeker gaf reeds aan dat het contact met zijn echtgenote problematisch was;*
- voor het overige heeft verzoeker helemaal geen banden meer met Afghanistan.*

Verzoeker voegt eraan toe dat hij op heden geen enkel contact meer heeft met zijn echtgenote, dit na vele discussies en relationele problemen.

Verzoeker heeft zijn echtgenote sinds hun ontmoeting in PAKISTAN in maart 2015 -aldus ruim vier jaar geleden- niet meer gezien. Alle contact is verbroken en verzoeker is zinnens de nodige stappen te zetten naar echtscheiding.

Bijgevolg kan verzoeker onmogelijk een privé- en familieleven heropbouwen in Afghanistan.

Verzoekers privé-leven situeert zich in België; zijn belangen liggen in België. Hij heeft hier zeer veel contacten opgebouwd en wordt op handen gedragen door vele collega's en vrienden (stuk 11). Ook verzoekers werkgever is uitermate tevreden en rekent erop dat verzoeker zijn werk verderzet.

Gezien deze omstandigheden is de bestreden beslissing disproportioneel.

Zelfs een tijdelijke verwijdering, voor een op voorhand onbekende duur, heeft voor verzoeker grote gevolgen.

Naast een schending van de motiveringsplicht, schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM.

1.12 Dat gelet op het bovenstaande het middel ernstig is."

3.3.2.2.1. De Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Te dezen toont de verzoeker dit evenwel niet aan. Hij kan de schending van artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, artikel 7, tweede lid, en artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven omdat hij "niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn/haar arrestatie". Inzake de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten wordt omstandig toegelicht dat er een risico op onderduiken bestaat nu de verzoeker heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden en hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of verblijfsaanvraag heeft ingediend naar België gekomen is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.2.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de zaak is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 1 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.3.2.2.3.1. Artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)”*

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)”

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt derhalve dat er in het geval van een risico op onderduiken kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat afgegeven wordt aan de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Artikel 74/14, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. *In casu* werd ervoor geopteerd om de verzoeker geen uitvoeringstermijn te gunnen wegens dit risico op onderduiken.

Artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”*. Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7, van de Terugkeerrijsrichtlijn dat het *“risico op onderduiken”* definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-,

terugrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken “*actueel en reëel*” moet zijn. “*Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.*”

De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden “*met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval*”, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (*Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie wordt benadrukt dat vrijwillige terugkeer één van de kerndoelstellingen van de Terugkeerrichtlijn is. Er wordt gepreciseerd dat automatismen moeten worden vermeden en dat elk geval individueel moet worden beoordeeld. Generaliserende bepalingen stroken niet met de definitie van risico op onderduiken, het evenredigheidsbeginsel en de verplichting elk geval afzonderlijk te beoordelen. Automatische aannames doen de nuttige werking van artikel 7 teniet, met name de bevordering van vrijwillig vertrek (zie bijlage bij de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeergerelateerde taken, *Pb.L. 19 december 2017, nr. 339/92*).

Aldus bevat artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet enerzijds een subjectieve component (individueel onderzoek van het geval) en anderzijds een objectieve component (gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria). Het risico op onderduiken houdt dus twee cumulatieve vereisten in, namelijk dat het bestuur de individuele en concrete omstandigheden van de situatie van elke vreemdeling geval per geval moet onderzoeken en dit op een actuele wijze, en er daarbij over moet waken dit onderzoek te baseren op objectieve, op algemene wijze vastgestelde criteria.

In dit kader herinnert de Raad aan het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid verplicht haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411 en RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing dat aan de verzoeker op basis van artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat er een risico op onderduiken bestaat.

In de bestreden beslissing duidt de gemachtigde van de bevoegde Minister daartoe de volgende twee objectieve criteria uit artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet aan:

- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden; en
- 10° Betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is.

Wat betreft artikel 1, § 2, 10°, van de Vreemdelingenwet motiveert de gemachtigde in feite als volgt: “*Betrokkene diende een verzoek tot internationale bescherming in op 16/08/2011. Op 25/01/2013 erkende het CGVS betrokkene als vluchteling. Betrokkene nam kennis van de beslissing. Op basis van deze erkenning werd betrokkene in het bezit gesteld van een B-kaart.*”

Op 13/03/2015 reisde betrokkene echter terug naar Afghanistan om er te huwen. Het CGVS opende daarom opnieuw een onderzoek naar het verzoek tot internationale bescherming, het oordeelde dat de terugkeer de geloofwaardigheid van betrokkenes vrees op flagrante wijze ondermijnde en dat de terugkeer naar het land van herkomst erop wijst dat betrokkene de asieline instanties heeft misleid, wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het risico op vervolging. Het concludeerde dat hij op basis van zijn verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b, van de wet van 15 december 1980 aannemelijk maakte. Op 26/03/2018 trok het CGVS de vluchtelingenstatus in, betrokkene nam kennis van de beslissing en diende hiertegen een beroep in bij de RVV. Op 22/02/2019 verwierp de RVV echter dit beroep. Betrokkene had blijkbaar toch geen nood aan internationale bescherming van de Belgische overheid en kwam met andere doeleinden naar België (het verkrijgen van een verblijfsrecht tout court). Nadat de vluchtelingenstatus van betrokkene werd ingetrokken, trok DVZ op haar beurt het recht op verblijf van betrokkene in (bijlage 13octies op datum van 29/03/2019) en gaf tevens een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten."

De verzoeker voert aan dat uit een beweerde terugkeer drie en een half jaar na het indienen van het verzoek om internationale bescherming niet zomaar kan worden besloten dat hij destijds voor andere doeleinden naar België is gekomen en dat er ook sprake kan zijn van een wijziging van omstandigheden. Dit wordt evenwel tenietgedaan door de argumentatie van de Raad in het arrest nr. 217 114 van 20 februari 2019 dat de verzoeker tegenstrijdige verklaringen lijkt te hebben afgelegd aangaande zijn initiële vluchtaanleiding en dat het tijdsverloop sinds de beweerde feiten geen afdoende verklaring kan bieden voor zijn tegenstrijdige verklaringen. Uit dit arrest blijkt dat de verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde dat hij twee keer ontvoerd is geweest door de taliban, terwijl hij daarna te kennen gaf dat hij slechts één keer werd ontvoerd. De verzoeker toont dan ook niet aan dat het kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde overweegt dat uit het dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is. Dat de verzoeker na een grondig onderzoek de vluchtelingenstatus bekomen heeft, doet, gelet op de intrekking ervan, geen afbreuk aan het voorgaande. Waar de verzoeker nog voorhoudt dat hij niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die tevens geen steun vindt in het arrest nr. 217 114 van 20 februari 2019 van de Raad.

Wat betreft artikel 1, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten betekend via aangetekend schrijven (bijlage 13octies dd. 29/03/2019).

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend."

De verzoeker betwist niet dat hij op 29 maart 2019 het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten. Hij betoogt evenwel dat de draagwijdte van dit document hem niet duidelijk was. De verzoeker kan hierin niet worden gevolgd. In de beslissing van 29 maart 2019 wordt immers de verzoeker bevolen het grondgebied van België te verlaten binnen de 30 dagen vanaf de kennisgeving van die beslissing. Voorts gaf de verzoeker in de vragenlijst die hij op 14 maart 2019 invulde te kennen dat hij Nederlands kan lezen en/of schrijven en dat hij (onder meer) omwille van zijn integratie in België niet naar Afghanistan kan terugkeren. Ten slotte stond het de verzoeker vrij om een beroep te doen op zijn advocaat, die hem ook had bijgestaan bij het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 23 maart 2018 tot intrekking van de vluchtelingenstatus en die hem ook thans bij onderhavig beroep bijstaat, dan wel op een andere raadsman. Dat hij niet geïnformeerd werd bij de burgemeester van zijn gemeente of diens gemachtigde doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Voorts voert de verzoeker nog aan dat er geen actueel en reëel risico is op onderduiken, gezien hij ononderbroken in dezelfde door hem gehuurde woning verbleef – waar hij zich ook bevond op het ogenblik van zijn arrestatie op 6 mei 2019 –, dat hij sinds meer dan vier jaar – en sinds drie jaar met een contract van onbepaalde duur – tewerkgesteld is bij dezelfde werkgever, dat hij zich op 6 april 2019 nog had aangeboden bij de stad Izegem naar aanleiding van een toelating voor de inname van een

parkeerplaats voor een levering van meubelen en dat hij stipt de huur voor zijn woning en de lening voor zijn wagen afbetaald.

Dat de verzoeker een vast adres heeft dat is gekend door de verwerende partij nu hij op dit adres werd gearresteerd, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij, ruim nadat zijn periode van 30 dagen voor vrijwillig vertrek was verstreken, geen gevolg heeft gegeven aan het hem op 29 maart 2019 gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Hetzelfde kan worden gesteld over de verklaringen van de verzoeker dat hij zijn lening afbetaalt. Van het afbetalen van de huur van zijn woning worden geen stukken voorgelegd. Wat betreft de tewerkstelling van de verzoeker wijst de Raad erop dat deze tewerkstelling sinds de beslissing van 29 maart 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten geen officieel karakter heeft. De toelating van de stad Izegem voor de inname van een parkeerplaats voor een levering van meubelen doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat de verzoeker, ruim nadat zijn periode van 30 dagen voor vrijwillig vertrek was verstreken, geen gevolg heeft gegeven aan het hem op 29 maart 2019 gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. In tegendeel, dit gegeven wijst er net op dat de verzoeker zich niet aan de hem opgelegde verwijderingsmaatregel wenst te houden. Het is dan ook op het eerste gezicht niet kennelijk onredelijk om uit deze vaststelling te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat.

De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er, alle omstandigheden van zijn geval in acht genomen, geen redenen bestaan, gebaseerd op de voormelde objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een vreemdeling jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht. Het gedrag van de verzoeker verleent geen enkele indicatie dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, des te meer nu zijn grieven, zoals later zal blijken, niet ernstig zijn. Er blijkt op het eerste gezicht niet dat de verwerende partij bepaalde omstandigheden eigen aan de zaak van de verzoeker veronachtzaamd heeft waaruit zou kunnen blijken dat de beoordeling inzake het risico op onderduiken kennelijk onredelijk is.

Een schending van de artikelen 1 en 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.2.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Te dezen wijst de verzoeker erop dat hij afkomstig is uit de provincie Nangarhar in Afghanistan en dat een uitvoering van de bestreden beslissing zou betekenen dat hij wordt teruggestuurd naar een conflictgebied. Hij meent dat bij de toetsing aan het bepaalde in artikel 3 van het EVRM rekening moet worden gehouden met de actuele situatie en dat een verwijzing naar het arrest van de Raad van 20 februari 2019 onvoldoende is. Hij voegt informatie bij waaruit blijkt dat het geweld in Afghanistan en in de provincie Nangarhar is toegenomen en dat er recent vele berichten zijn over bomaanslagen in Jalalabad waarbij burgers gewond of gedood worden. Hij toont met de door hem bijgevoegde informatie evenwel niet aan dat de veiligheidssituatie in Jalalabad gewijzigd is ten opzichte van het tijdstip waarop de Raad bij het uitspreken van het arrest nr. 217 114 van 20 februari 2019 geoordeeld heeft dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Het merendeel van deze informatie heeft immers niet specifiek betrekking op de stad Jalalabad, doch wel op de provincie Nangarhar, en uit de informatie die wel betrekking heeft op Jalalabad blijkt niet dat thans niet meer kan worden gesteld dat, “(n)iettenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, (...) er geen gewag gemaakt (kan) worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten”, zoals door de Raad in zijn arrest nr. 217 114 van 20 februari 2019 werd geoordeeld.

Waar de verzoeker nog opwerpt dat hij ingeval van terugkeer ook voor foltering en onmenselijke behandeling vreest, en dit gelet op zijn lange verblijf in West-Europa en hiermee gepaard gaande “verwestering”, wijst de Raad erop dat hij deze vrees pas voor het eerst aanvoert in onderhavig verzoekschrift, zodat de gemachtigde van de Minister niet kan worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing niet met deze vrees rekening te hebben gehouden. Tijdens zijn gehoor op 6 mei 2019, voorafgaand aan de bestreden beslissing, maakte de verzoeker immers enkel gewag van een vrees voor de taliban, die hem bedreigden en wilden rekruteren. Ten overvloede wijst de Raad er

nog op dat de verzoeker op geen enkele manier aantoont dat zijn lange verblijf in West-Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. De loutere verwijzing dienaangaande naar informatie van UNHCR toont geen persoonlijke vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aan. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoeker blijft hier in gebreke.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.2.3.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke

banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In casu beroept de verzoeker zich op een schending van zijn recht op het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Hij geeft aan reeds meer dan 7,5 jaar in België te wonen, bijzonder goed geïntegreerd te zijn, tewerkgesteld te zijn met een vast contract en een ruime vrienden- en kennissenkring te hebben opgebouwd. De gemachtigde van de Minister betwist in de bestreden beslissing niet dat de verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd.

Aangezien het hier niet om een eerste toelating tot verblijf gaat, doch wel om een beëindiging van verblijf gaat, maakt de thans bestreden verwijderingsmaatregel een inmenging uit in het privéleven van de verzoeker. Dit betekent dat moet worden nagegaan of de inmenging in het privéleven wettelijk, legitiem en noodzakelijk is.

Te dezen kan niet dienstig worden betwist dat de inmenging in het privéleven van de verzoeker wettelijk is. Zoals hierboven aangehaald, is de bestreden beslissing immers gesteund op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Voorts wordt er wat de legitimiteit en de proportionaliteit van de inmenging betreft in de bestreden beslissing op het volgende gewezen:

“Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht dat hij hier goed geïntegreerd is na een verblijf van 7.5 jaar. Hij leerde immers Nederlands en heeft hier werk. Betrokkene ontwikkelde met andere woorden en privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien ontstond dit privéleven tijdens een periode van legaal verblijf. Toch kunnen we ons vragen stellen bij het rechtmatige karakter van dit verblijf aangezien het verkregen werd op basis van valse voorwendsels. Onder het motto ‘fraus omnia corrumpit’ kan men stellen dat het verblijfsrecht van betrokkene aldus een bedenkelijk karakter had. In ieder geval weegt het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en het misbruik van procedures op tegen het belang van betrokkene om zijn privéleven in België verder te zetten. Deze beslissing, hoewel zij mogelijk een inmenging van overheidswege in het privéleven van betrokkene impliceert, betekent toch geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM wat het privéleven betreft. Bovendien spreekt betrokkene nog de taal van het land van herkomst en bracht hij er het grootste deel van zijn leven door. Mogelijk heeft hij daar ook nog kennissen/vrienden/familie wonen, zijn vrouw bijvoorbeeld waarmee hij beweert een problematische relatie te hebben, maar die hij wel heeft geholpen in haar (mislukte) poging om naar België te komen. Betrokkene zal dus waarschijnlijk snel in staat zijn om in Afghanistan opnieuw een privéleven op te bouwen.”

Aldus blijkt dat in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de door de verzoeker tijdens het gehoor van 6 mei 2019 aangereikte elementen. De verzoeker toont *in casu* niet aan dat de voorgaande motivering feitelijk onjuist, dan wel kennelijk onredelijk is. Door te wijzen op zijn verblijf van 7,5 jaar in België weerlegt hij immers niet dat hij in zijn land van herkomst het grootste deel van zijn leven doorbracht. Voorts toont de verzoeker niet aan dat hij onmogelijk een privé- en familieleven kan heropbouwen in Afghanistan. Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gesteld dat de echtgenote van de verzoeker nog in Afghanistan woont, met wie hij weliswaar een problematische relatie beweert te hebben, maar die hij wel heeft geholpen in haar (mislukte) poging om naar België te komen. De verzoeker stelt thans in het verzoekschrift dat hij *“zinnens (is) de nodige stappen te zetten naar echtscheiding”*, doch uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat hij dit voornemen aan het bestuur kenbaar heeft gemaakt, zodat het de gemachtigde niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. In tegendeel, uit de stukken van het administratief dossier en uit de feitenuitleg van de verzoeker in het verzoekschrift blijkt dat de echtgenote van de verzoeker in 2017 nog een visumaanvraag heeft ingediend om zich in België met de verzoeker te verenigen. Dat de verzoeker zijn echtgenote sinds maart 2015 niet meer heeft gezien en alle contact verbroken zou zijn, is dan ook niet ernstig. Voorts beweert de verzoeker een *“ruime vrienden- en kennissenkring”* te hebben opgebouwd in België, maar brengt hij geen enkel stuk voor dat de aard en de intensiteit van de door hem aangegane relaties kan staven. Hij legt enkel een foto voor waarop hij te zien is met enkele collega's, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat hij in België een *“ruime vrienden- en kennissenkring”* heeft opgebouwd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.3.2.2.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bevoegde Minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 1 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking op het eerste gezicht volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.2.2.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde Minister tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.2.2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

Wvd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

D. DE BRUYN